

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. S.**, nar., st. příslušnost U., t.č. bytem, trvale bytem, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno , proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2014, č. j. CPR-6303-2/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 31. 7. 2014 doručenou dne 5. 8. 2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2014, č. j. CPR-6303-2/ČJ-2014-930310-V231 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004, správní řád, v rozhodném znění (dále jen správní řád), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13. 2. 2014, č. j. KRPB-309452-12/ČJ-2013-060026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal nedostatečný přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobce má za to, že v době rozhodování správních orgánů žalobce na území České republiky pobýval oprávněně, a to na základě fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Žalobce poukazuje na skutečnost, že měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností do 31. 12. 2011. Dne 14. 11. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kdy rozhodnutí o této žádosti ze dne 22. 11. 2012 nabylo právní moci dne 15. 1. 2013. Žalobce tak měl do tohoto data v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, neboť dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud je žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak se vízum považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí podané žádosti. Podle žalobce tak není rozhodné, jestli toto oprávnění k pobytu bylo založeno tzv. fikcí pobytu upravenou v § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, rozhodným je pouze to, že v důsledku řádně a včas podané žádosti je nutno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání považovat za platné až do 15. 1. 2013. Jestliže tedy dne 31. 1. 2012 podal žalobce žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podal tuto žádost v době, kdy k tomu byl oprávněn, neboť původní dlouhodobý pobyt žalobce skončil až dne 15. 1. 2013. Po skončení tohoto pobytu ke dni 15. 1. 2013 se na žalobce pro jeho další pobyt na území České republiky znovu vztahuje § 47 odst. 2 cit. zák.

Žalobce k věci odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, z něhož cituje následující pasáže:

„Ze samotného ust. § 47, z jiných ustanovení ani obecně ze systematiky oddílu 3 dílu 4 hlavy III části první zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že by uvedené ustanovení dopadalo pouze na situace, kdy je žádáno o povolení k dlouhodobému pobytu na základě stejného účelu, za němž bylo uděleno předchozí vízum.“

„Je přitom nutno odmítnout argumentaci městského soudu, z níž plyne, že aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možná pouze v situacích upravených § 44a tohoto zákona na základě odkazu obsaženého v odstavci třetím. Ust. § 44a výslovně řeší prodlužování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv podávání nové žádosti o dlouhodobý pobyt. Ust. § 47 odst. 2 naopak explicitně upravuje pouze podávání žádosti o dlouhodobý pobyt, nikoliv žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na situace upravené § 44a tedy přímo nedopadá, což je důvod, proč § 44a odst. 3 uvádí, že se § 47 na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu použije obdobně.“

Nejedná se zde o vymezení působnosti § 47, nýbrž o pravidlo, že se ust. § 47 použije i na situace upravené v § 44a, ačkoliv tyto do věcné působnosti § 47 přímo nespadají. “

„V tomto případě by však byla nutná jeho analogická aplikace, neboť situace cizince, který pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a cizince, který zde pobývá na základě povolení k pobytu, je z hlediska účelu citovaného ustanovení zcela srovnatelná. Není dán žádný legitimní důvod pro rozlišování těchto dvou případů pro účely uplatnění pravidla o zachování titulu k pobytu při včasném podání žádosti o dlouhodobý pobyt a uplynutí doby platnosti víza před rozhodnutím o této žádosti. Není ospravedlnitelné, aby osoby pobývající na území České republiky na základě víza byly oprávněny vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, kdežto osoby, které zde již pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, by měly povinnost opustit území České republiky přes existenci včas podané nové žádosti o dlouhodobý pobyt, byť opět za jiným než dosavadním účelem. “

„Jak přímá, tak analogická aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve výše popsaných situacích přitom plně odpovídají zásadě procesní ekonomie. Jestliže cizinec na území České republiky dlouhodobě pobývá a dodrží lhůty pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt výslovně stanovené zákonem, je zcela neekonomické a také iracionální, aby byl nejprve nucen z území vycestovat s argumentací, že dosud nebylo o jeho žádosti rozhodnuto, čímž ztratil oprávnění k pobytu, a teprve poté bylo o jeho žádosti rozhodováno. “

Žalobce tak uzavírá, že pokud žalobce podal žádost o nový účel pobytu dne 31. 1. 2012, pak tuto žádost podal v souladu s § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na citovaný rozsudek byl pobyt žalobce ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění oprávněný, neboť se řídil ust. § 47 odst. 2 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že o žádosti o nový účel pobytu nebylo doposud rozhodnuto, platilo, že žalobce zde pobýval oprávněně, i na dobu, kdy bylo vydáno rozhodnutí žalované.

Na základě uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, neboť má za to, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

III. Průběh správního řízení

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.

Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 cit. zák. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, popřípadě pro situace, že by se prvostupňové rozhodnutí stalo nevykonatelným (§ 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), do 15 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že se žalobce dne 18. 12. 2013 dostavil na Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále jen ministerstvo vnitra), kde opětovně podal žádost o udělení dlouhodobého víza a kde byl v 13:10 hod kontrolován. Kontrolou cestovního pasu č. bylo zjištěno, že poslední oprávnění, na základě jehož byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, byl výjezdní příkaz č. platný do 14. 10. 2013.

Z Cizineckého informačního systému a materiálů cizinecké evidence bylo dále zjištěno, že žalobce poprvé přicestoval na území České republiky dne 21. 8. 2006, kdy měl udělené vízum za účelem zaměstnání. Žalobce dále požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo pravidelně prodlužováno. Jeho poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání mu bylo vydáno s platností od 30. 11. 2010 do 31. 12. 2011. Dne 14. 11. 2011 si žalobce osobně podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Toto řízení bylo dne 22. 11. 2012 zastaveno rozhodnutím ministerstva vnitra pod č. j. OAM-82168-10/DP-2011, kdy toto nabylo právní moci dne 15. 1. 2013. V době probíhajícího řízení o této žádosti si žalobce dne 31. 1. 2012 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu ze zaměstnání na podnikání – účast v právnické osobě. Řízení o této žádosti je vedeno pod č. j. OAM-04647/DP-2012 a v době rozhodování žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí řízení o této žádosti nebylo doposud pravomocně skončeno. Správní orgán prvního stupně z informačního systému dále zjistil, že žalobci bylo ode dne 1. 1. 2012 vydáváno tzv. překlenovací pobytové povolení k pobytu, které se v praxi vydává na základě tzv. fikce oprávněnosti pobytu vyplývající z ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to až do dne 25. 9. 2013, přestože řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo již dne 15. 1. 2013 pravomocně skončeno. Dne 25. 9. 2013 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 14. 10. 2013. Žalobce podal dne 1. 10. 2013 u ministerstva vnitra žádost o udělení povolení k trvalému pobytu a současně si podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2013, č. j. OAM-20350-10/TP-2013, bylo řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu zastaveno a žádost o udělení dlouhodobého víza byla dne 3. 12. 2013 zamítnuta. Na základě zjištění z kontroly žalobce ze dne 18. 12. 2013 bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.

Při svém rozhodování správní orgán prvního stupně vycházel zejména z těchto podkladů: úřední záznam hlídky oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Brno, výpis z policejních evidencí, usnesení č. j. OAM-82168-10/DP-2011, usnesení č. j. OAM-20350-

10/TP-2013, informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění ze dne 3. 2. 2013 č. j. OAM-1197-10/ST-2013, kopie cestovního průkazu č. EP974640, protokol o vyjádření účastníka správního řízení, závazné stanovisko č. ZS22557 vydané ministerstvem vnitra dne 19. 12. 2013 k možnosti vycestování cizince do země státního občanství.

Dne 15. 1. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, jenž je svým obsahem shodné s žalobní námitkou. Správní orgán prvního stupně k tomu uvedl, že Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem pouze potvrzuje správnost dosavadní praxe správního orgánu, kdy tento interpretuje a aplikuje ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, že i podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem dle § 45 cit. zák. má za následek nastoupení fikce platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán prvního stupně stejně jako žalobce je toho názoru, že žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 téhož zákona lze podat i v době, kdy se předchozí povolení k dlouhodobému pobytu pokládá za platné ve smyslu § 47 odst. 2 téhož zákona, má však za to, že žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podaná v uvedené době, tj. v době po skončení skutečné platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu již další fikci platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu nezakládá. Fikce platnosti dosavadního pobytu tedy vzniká pouze v případech, kdy žádost byla podána v době skutečné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce od 6. 12. 2013 do 18. 12. 2013 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Správní orgán prvního stupně také zjišťoval, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a po zhodnocení závažnosti protiprávního jednání, délky pobytu na území České republiky, věku žalobce a jeho zdravotního stavu, dále po hodnocení neexistence rodinných vztahů na území České republiky, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb ke státu, jehož je žalobce občanem, dospěl k závěru, že tento zásah není takového rozměru, aby dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci ust. § 119a odst. 2 cit. zák.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo správním orgánem vyžádáno závazné stanovisko ministerstva vnitra č. ZS22557 ze dne 19. 12. 2013, dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování je možné.

Správní orgán prvního stupně stanovil dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním ze dne 24. 2. 2014, jež po výzvě správního orgánu prvního stupně nebylo následně doplněno.

V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem a po posouzení spisového materiálu a prvostupňového rozhodnutí dospěla žalovaná k tomu, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání, tj. naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tím, že setrval na území České republiky po skončení platnosti jemu uděleného výjezdního příkazu č. GA0173290, které mělo platnost od 25. 9. 2013 do 14. 10. 2013. Žalobce tak od 15. 10. 2013 do 18. 12. 2013 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, kdy tuto skutečnost také potvrdil v protokolu o vyjádření účastníka řízení, tedy že si byl vědom svého neoprávněného pobytu.

Žalovaná dále konstatovala, že žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu a o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území byly žalobcem podány dne 1. 10. 2013, tj. v době platnosti výjezdního příkazu vydaného dne 25. 9. 2013, kdy žádné další oprávnění k pobytu cizinci nebylo vydáno, a proto nemohla být doba neoprávněného pobytu žalobce stanovena až ode dne 6. 12. 2013 do 18. 12. 2013 jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Existenci důvodů znemožňujících vyhoštění žalobce s ohledem na možný dopad do jeho soukromého a rodinného života se dle žalované prvostupňový správní orgán řádně zabýval a svoje rozhodnutí v tomto směru, zejména s poukazem na skutečnosti uvedené žalobcem (a zaznamenané v protokolu o vyjádření žalobce v rámci správního řízení), dostatečným způsobem odůvodnil.

Žalovaná rovněž konstatovala, že prvostupňový orgán si pro účely svého rozhodnutí řádně vyžádal závazné stanovisko ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců k otázce, zda je vycestování žalobce možné, přičemž z něho vyplývá, že nebyl shledán žádný důvod znemožňující vycestování žalobce.

Žalovaná má za to, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, tedy v její spodní hranici, se jeví jako přiměřené opatření.

Žalovaná shledala prvostupňové rozhodnutí věcně správným, náležitě odůvodněným a založeným na dostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu jej potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

Ze správního spisu vedeného žalovanou jsou zřejmé následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci:

Z úředního záznamu ze dne 18. 12. 2013 vyplývá, že téhož dne v 13:10 hod prováděla hlídka Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno Dohled 252 pobytovou kontrolu na Odboru azylové a migrační politiky Brno na ulici Hněvkovského 65, kdy kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že poslední oprávnění k pobytu na území České republiky byl výjezdní příkaz č. platný do 14. 10. 2013. Žalobce byl zajištěn a eskortován k dalšímu řízení, neboť nedisponoval žádným platným vízem ani oprávněním, na základě kterého by mohl na území České republiky pobývat legálně.

Ve správním spisu je dále založen cestovní doklad č., v němž je výjezdní příkaz č. platný do 14. 10. 2013.

Dále je ve spise založeno usnesení ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2013, č. j. OAM-20350-10/TP-2013, kterým se zastavuje řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Další listinou ve správním spise je informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 3. 12. 2013. Žádost žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 1. 10. 2013 byla posouzena tak, že se vízum žalobci neudělí, neboť byla zjištěna závažná překážka dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Usnesením ministerstva vnitra ze dne 22. 11. 2012, č. j. OAM-82168-10/DP-2011 bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem zaměstnání dle § 44a zákona o pobytu cizinců ze dne 14. 11. 2011.

Správní řízení ve věci žalobce bylo zahájeno dne 18. 12. 2013 a žalobce k věci vypověděl, že jeho účel cesty do České republiky byla turistika. Dále žalobce uvedl, že naposledy pobýval asi před 3 lety na území České republiky na základě pracovního víza a v roce 2011 podal žádost o změnu účelu pobytu za účelem podnikání. V současné době vízum či oprávnění k pobytu nemá. Žalobce souhlasil s přestupkem dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a jeho projednáním v blokovém řízení. Dále žalobce uvedl, že má na Ukrajině manželku a tři děti, s nimiž je ve spojení přes telefon a Skype. V České republice nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné pohledávky či dluhy. V České republice ani v celé Evropské unii nemá žádné rodinné vazby, pouta či jiné závazky. Žalobce následně uvedl, že mu nebrání žádné okolnosti k vycestování na Ukrajinu a na vycestování z území má dostatečné finanční prostředky.

Ze závazného stanoviska ministerstva ze dne 19. 12. 2013, ev. č. ZS22557, vyplývá, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění tohoto stanoviska je uvedeno, že žalobce nesdělil v průběhu správního řízení o vyhoštění žádný důvod, který by mu bránil vycestování z České republiky a jeho návratu do domovského státu. Ministerstvo zároveň nedošlo k závěru, že by žalobci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Žalobce také nedoložil, že by mu ve vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení

nebo trest. Z úřední činnosti je rovněž ministerstvu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by jej v případě návratu mohl ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Vycestování žalobce též nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, této možnosti využil dne 15. 1. 2014, kdy jeho vyjádření obsahovalo totožné argumenty uvedené v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní námitka žalobce je postavena na tom, že v době rozhodování správních orgánů v řízení o správním vyhoštění pobýval žalobce na území České republiky oprávněně, a to na základě fikce pobytu.

Dle ust. § 119 odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností ode dne 23. 5. 2007 do 29. 3. 2008 a platnost tohoto povolení byla žalobci prodlužována až do dne 31. 12. 2011. Dne 14. 12. 2011 si žalobce podal žádost o prodloužení platnosti

dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání (první žádost), kdy řízení o žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 15. 1. 2013. Žalobce si v době, kdy se již na území České republiky nacházel na základě fikce pobytu z důvodu jeho včasné žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, podal dne 31. 1. 2012 žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (druhá žádost, o níž v době rozhodování správních orgánů o správním vyhoštění žalobce doposud nebylo rozhodnuto). Dle žalobce si tuto žádost podal v době, kdy se na území České republiky nacházel oprávněně, neboť žalobci svědčila fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců založená vedením řízení o první žádosti. Na základě této skutečnosti považoval žalobce svůj pobyt na území České republiky za pobyt oprávněný. Soud se tedy předně zabýval právním hodnocením otázky fikce pobytu.

Dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, přičemž dle odst. 1 je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy stanoví fikci legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u cizince, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Judikatura správních soudů však dovozuje, že se analogicky uplatní i v případě žadatele, který již na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, což je i případ žalobce.

Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73, již v průběhu správního řízení při podání vyjádření k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí se však vztahuje pouze na účinky podání první žádosti žalobce, která byla podána ještě v době, kdy mu svědčilo pobytové oprávnění založené původním povolením k dlouhodobému pobytu, jak správně uvedl správní orgán prvního stupně. Protože žalobce podal první žádost v zákonné lhůtě, kdy mu ještě svědčilo původní pobytové oprávnění, pobýval na území České republiky legálně na základě právní fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění až do nabytí právní moci rozhodnutí o podané první žádosti, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2013, resp. až do konce platnosti následně vydaného výjezdního příkazu do 14. 10. 2014 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Azs 41/2016 - 28).

Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že i když se na žadatele, kterému svědčí fikce pobytu, dle zákona pohlíží jako na osobu, která má povolený pobyt, a nelze vyloučit opakované podání žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemůže další druhá žádost, i kdyby byla podána v době běžící fikce povoleného původního pobytového oprávnění, založit novou fikci pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (srov.

rozsudek ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32: „fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců... Opačný závěr by vedl ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu řetězení fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“, jakož i na něj navazující rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015 - 39). Další fikce pobytu nemůže nastat i proto, že není splněna podmínka podání žádosti v době uvedené v § 47 odst. 1 (nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, zde tedy platnosti oprávnění k dlouhodobému pobytu) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak učinily správný závěr ohledně této otázky.

Soud se ztotožňuje s posouzením předmětné otázky žalovanou, popř. správním orgánem prvního stupně, neboť již ten se k věci v tomto rozsahu dostatečně, srozumitelně a správně vyjádřil v prvostupňovém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v odvolacím řízení žádné konkrétní odvolací důvody, žalovaná prvostupňové rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná při svém přezkumu neshledala rozpor s právními předpisy a náležitě odůvodnila, proč má za to, že správní orgán prvního stupně otázku neoprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky správně odůvodnil. Soud tak neshledává přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatečným.

Soud tak uzavírá, že dle cestovního dokladu č. EP974640, v němž je výjezdní příkaz č. GA0173290 platný do 14. 10. 2013, vyplývá, že ode dne 15. 10. 2013 se žalobce na území České republiky nacházel neoprávněně. Žalobce svým pobytem naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ode dne 15. 10. 2013 do 18. 12. 2013 pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu či platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn a dle ust. § 103 písm. n) cit. zák. byl povinen pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem a vízem. Správní orgán prvního stupně tak byl povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 cit. zák.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková